

Manel, «Els guapos són els rars»

Després de deu anys, recuperem la primera entrevista d'Enderrock a Manel abans de treure l'àlbum de debut, 'Els millors professors europeus'

Manel al Sona 9 del 2007 | Carles Rodríguez

L'11 de novembre va fer 10 anys que **Manel** va estrenar el seu primer àlbum, *Els millors professors europeus* (Warner Music Spain, 2008), i des de llavors han conreat un èxit que els ha dut a les primeres files de la música en català. Al número 154 d'*Enderrock*, corresponent a l'agost del 2008, Helena Morén Alegret feia una entrevista a aquest quartet que començava a fer els primers passos després d'haver guanyat el 2007 el Premi Joventut del Sona9. La recuperem:

"Es diuen **Manel** i, després de deixar clar que són un grup i no un cantant, la primera quinzena de juliol es van tancar a gravar el seu primer disc: dotze cançons, amb l'inconfusible so de l'ukelele, que trauran del forn l'octubre vinent amb el segell DiscMedi. El CD, encara sense títol, inclourà noves versions de les cinc cançons de la seva maqueta, *Manel* (2007), i altres temes amb noms suggerents com ara 'Els guapos són els rars', 'Corrandes de la parella estable' o 'Roma', una lletra dedicada a l'Imperi Romà.

Segons el vostre MySpace sembla que el nom del grup té un origen felí...

Roger Padilla (guitarra, banjo, ukelele i veus): No ve d'un gat. El nom de Manel no és per cap raó gaire concreta. Quan pensàvem el nom per al grup, en vam dir molts, i de la incapacitat de ser originals en va sorgir la idea de posar-li un nom senzill, curt i agradable. I aquest ens ho va semblar. No a tots, però al final ens va agradar. I 'gatmanel' és l'adreça simplement perquè Manel és un nom molt corrent i està agafat a tot arreu.

Tal com canteu a la nova cançó "Corrandes de la parella estable", us ha costat 'déu i ajuda

arribar fins aquí' (entenent 'aquí' com tenir un públic i gravar un disc)?

Guillem Gisbert (veu, guitarra i ukelele): La veritat és que tot ha anat força ràpid. Nosaltres com qui diu vam néixer com a banda el 2006, just quan vam presentar la maqueta al Sona 9. Vam acabar les cançons molt enganxats a la data de lliurament, i des de llavors ha passat un any. Podem estar molt contents de com ha anat.

Arnau Vallvé (bateria, percussió i veus): A la maqueta li vam dedicar moltes hores de feina!

R.P: I aquest 'aquí' encara no ha acabat...

Què voleu que hi hagi en aquest 'aquí'? A què aspireu?

R.P: De fet, en principi es tracta de treure el primer disc.

A.V: I que n'hi hagi més...

A les fotos de promoció apareixeu asseguts a tota mena de llocs, fins i tot algun cop feu que hi surtin només cadires i tamborets. D'on ve aquesta obsessió?

R.P: És una mica per casualitat. A l'hora de decidir una portada per a la maqueta de presentació dels primers temes, volíem deixar clar d'alguna manera que no érem un cantautor o un personatge que es digués Manel. Volíem que la imatge transmetés que érem una banda de quatre persones. Entre els nostres arxius personals vam trobar una foto de quatre cadires feta a Logroño un estiu i la vam fer servir per a la portada de la maqueta, i a partir d'aquí ho hem explotat quasi fins a la sacietat.

Sembla com si us ho prenguéssiu amb calma... O us agrada seure a la fresca?

R.P: Totes dues coses.

Heu dit que beveu de referents com Herman Düne, Beirut, Sisa, Joan Miquel Oliver, Pau Riba i Bob Dylan. Al vostre nou disc hi afegireu algun nom de capçalera?

G.G: Les influències les poses quan te les pregunten, tampoc és que te les paris a pensar. Bé, potser hi ha grups de gènere que van a buscar una sonoritat concreta... En el nostre cas, de **Beirut** no és que cap dels quatre sigui excessivament fan dels seus discos, jo amb prou feines els he escoltat, el que passa és que també fan servir un ukelele, i això fa que ens els citin com a referència nostra. I dels altres segur que en tenim coses, perquè són grups que escoltem i ens agraden, però que siguin una influència o no a l'hora de fer cançons ja és diferent. Dels altres grups que escoltem potser ens poden influenciar, però a cadascú li interessen coses molt diferents.

R.P: És molt difícil saber fins a quin punt això influeix en un disc.

Com veieu l'escena musical dels grups novells?

Martí Maymó (baix, clarinet i veus): Bé! No sé si 'bé' seria la paraula, però ho veig amb una mica d'esperança. Amb els grups emergents de música en català confio que hi haurà un canvi, una renovació. Veient per exemple els que van actuar al Festinival a Lleida, hi ha un munt de bandes emergents que poden agradar, i es veu que el públic es torna més receptiu a tot això. Sorprèn com pot agradar ara un grup com **Antònia Font** que ja fa anys que funciona, amb una altra mentalitat de fer música, o altres com **Mishima**, que interessen a tota una gent que abans rebutjava la música en català. Això és una bona cosa per a la difusió d'aquests grups, i en el fons a nosaltres ens va molt bé aquesta nova visió.

R.P: Jo penso que, més que una recuperació, perquè de música en català sempre se n'ha fet, hi ha una ampliació a nou públic. Hi ha gent que no havia escoltat mai música en català i que ara comença a agradar-li. És la meva impressió.

Manel al Sona 9 de l'any 2007. Foto: Carles Rodríguez

Per què creieu que passa, això?

R.P: Hi ha hagut un canvi en els missatges. Estan sortint grups que no interessen tant per l'estil que fan com per les coses que diuen. Això abans no passava. Propostes com les d'**Els Amics de les Arts** fan que vulguem veure com continua això.

G.G: De tota manera la nostra generació ha viscut com una mena d'onada, escoltant música en català, i ara l'onada està tornant. Ens vam fer grans escoltant, a final dels vuitanta i principi dels noranta, la música del 'rock català' en el seu punt àlgid: **Sopa de Cabra, Sau...** El que va passar després és que hi va haver un canvi de moda, i aquest va portar a rebutjar tot el que s'havia escoltat fins llavors. Tard o d'hora ens adonarem que llavors hi havia cançons que estaven molt bé i que simplement ara ha canviat la manera d'arranjar-les. I igual que es feien cançons que estaven molt bé i altres que estaven molt malament, avui també es fan coses que estan molt bé i coses que no. Simplement som gent que fa cançons. Si les arreglem d'una manera determinada és segons la moda. No sé fins a quin punt ara s'estan fent cançons millors que les que es feien en aquest país l'any 93 o l'any 72.

Les vostres històries són totes fruit de la imaginació, o hi ha autobiografia?

G.G: Per una banda, perquè la cosa tingui gràcia, hi ha d'haver un element de crònica vital, i després el que hi ha molt és la tradició que heretes, coses escoltades, maneres de fer cançons. En una cançó d'amor, no sé fins a quin punt són tan importants les coses que t'hagin passat a la vida en el tema amorós, és més important la tradició, és a dir, totes les cançons d'amor que has sentit abans, les que t'han agradat i les que no. És un equilibri força clar entre les dues coses. La cançó pop d'amor és un gènere molt potent; escoltant-la, et diu les coses que estan bé i les que no estan bé, segons el teu criteri.

Tant "Nit freda per ser abril" com "Ceràmiques Guzmán" volen explicar històries d'amor frustrades o les penúries d'un que vol lligar i no hi ha manera?

R.P: Volen explicar escenes que tinguin un interès narratiu i musical...

G.G: Es tracta d'agafar cançons d'amor que has sentit i intentar fer-los la volta. De la mateixa manera que no hi ha ningú que es plantegi fer una pel·lícula de gàngsters sense haver vist abans l'obra de Martin Scorsese, havent vist les cançons d'amor que hi ha al mercat, intentem fer el mateix amb una mica de gràcia.

R.P: Qui seria l'Scorsese de les cançons d'amor?! (riuen)

G.G: Estic pensant en **Ádamo**... Es tracta de canviar el punt de vista. Segur que n'hi ha moltíssimes més amb aquest punt en què no acaba d'haver-hi cap mena de clímax ni hi passa gran cosa, com la "Nit freda per ser abril". O el "Pla quinquennal", que parla d'un que el problema que té a l'hora de tenir una relació és que no és prou bo per a l'altra persona... és un problema universal.

Què tenen les 'dones estrangeres' que no tinguin les autòctones?

R.P: Un altre passat. Per fer la cançó ens hem imaginat paisatges on viu gent llunyana.

A "En la que el Bernat se't troba" també volíeu superar el 'noi coneix noia', o us vau inspirar en cançons com "If You See Her, Say Hello" de Bob Dylan?

G.G: **Dylan** en té una d'abans, "La noia del país del Nord", que és el mateix. Li diu a un tio: 'Si te la trobes, digues-li això'. És com un gran subgènere de pop-rock de cançons de trobada o del pas del temps, com el "Cómo hemos cambiado" de **Presuntos Implicados**.

Teniu la voluntat de viure de la música?

R.P: Amb **Manel** no ens ho hem plantejat.

A.V: En altres projectes sí (riuen).

G.G: Jo tinc un projecte en solitari que està triomfant molt (somriu).

R.P: Es diu *Guillem Gisbert canta cançons d'amor*... (riu). És que pretendre viure de la música és molt agosarat, tret que siguis un músic mercenari que es passa la vida als escenaris i gravant discos. El nostre "Pla quinquennal" és fer cançons que estiguin bé o que ens agradin. Som massa joves i és massa d'hora per valorar qui som i a qui agradarem. Quan traguem el disc ja veurem què passa."